

Παραλίγο μακελειό, για μια γουλιά νερό

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

- Μα τι ζέστη είναι αυτή! Έχω σκάσει...

Το λιοντάρι μας παραμιλούσε από την αφόρητη ζέστη. Ίδρωνε και ξίδρωνε και

αναπαμό δεν είχε. Όλα τα νερά τριγύρω στον κάμπο είχαν ξεραθεί. Η γη είχε πυρώσει και θαρρούσες πως θα σε τσουρουφλίσει. Ήταν πράγματι ένα πολύ ζεστό καλοκαίρι...

– Στο βουνό ψηλά, στο βουνό θα βρω νερό. Πρέπει να μαζέψω τις δυνάμεις μου και να σκαρφαλώσω στις πηγές, σκέφτηκε το λιοντάρι μας και άστραψε το λιονταρίσιο του βλέμμα.

Κοντά στα άλλα ζώα που έτρεχαν να βρούνε νερό στα ξεραμένα ποτάμια, άρχισε να σκαρφαλώνει το μονοπάτι για την κορυφή του βουνού. Μα σε λίγο απέναντι, στο αντικρινό μονοπάτι μια άλλη λιονταρίσια χαίτη διακρινόταν να κουνιέται και σε λίγο τα λιονταρίσια πόδια και η ουρά ενός άλλου «βασιλιά των ζώων».

– Αμ, δε με ξέρει καλά! Εγώ θα φτάσω πρώτος στην πηγή, δε θα μου πει αυτός το νερό μου...

Τα άγρια βλέμματα των δύο βασιλιάδων συναντήθηκαν απειλητικά! Η δίψα τούς είχε αγριέψει και οι βρυχηθμοί τους ακούγονταν τρομακτικοί μπροστά στην πηγή του βουνού με το κελαρυστό νερό. Τα ξαναμμένα λιοντάρια μούγκριζαν και ξαναμούγκριζαν και κοιτούσαν απειλητικά το ένα το άλλο.

– Μεγάλο μακελειό θα γίνει, είναι έτοιμοι να πέσουν ο ένας στον άλλο, σχολίασε η κουρούνα σ' έναν μικρό κοκκινολαίμη, που πηδούσε από κλαρί σε κλαρί.

– Καλά, δε βλέπουν τον ουρανό που μαύρισε από τους γύπες; Αυτοί οι λαίμαργοι περιμένουν ποιος θα πέσει πρώτος, να τον ξεσχίσουν...

– Κι όλο χαμηλώνουν, κοκκινολαίμη μου, κι όλο χαμηλώνουν!

Ευτυχώς για τα λιοντάρια μας, την ώρα που μανιασμένα θα έπεφταν το ένα πάνω στο άλλο, «μέχρι τελικής πτώσεως», αντίκρισαν τον «μαυρισμένο» ουρανό από τους γύπες που όλο και χαμήλωναν και караδοκούσαν...

– Ε φίλε, βρυχήθηκε φιλικά τώρα το πρώτο λιοντάρι, πιες σε παρακαλώ πρώτος νερό από την πηγή! Κι έκανε ένα βήμα πίσω...

Το άλλο λιοντάρι, παραξενεμένο αλλά ακόμα θυμωμένο, βρυχήθηκε δυνατά κι η πλούσια χαίτη του ανέμισε ψηλά, καθώς σήκωσε το κεφάλι του περήφανα. Και τότε... Κατάλαβε πώς είχε μαυρίσει ο ουρανός κι οι γύπες όλο και χαμήλωναν και караδοκούσαν ποιο λιοντάρι θα είναι το σημερινό φαγητό τους...

– Αδελφέ μου, πιες εσύ νερό πρώτος να ξεδιψάσουμε κι οι δυο δίχως τσακωμούς, γιατί κάποιοι μας θέλουν θύματα...

– **Καλύτερα να λύνουμε φιλικά τις διαφορές μας**, τι λες και συ, κοκκινολαίμη μου; Η κουρούνα μας έκραξε δυνατά και πέταξε στο αντικρινό δέντρο, περιμένοντας τη σειρά της να ξεδιψάσει κι αυτή!

Απόδοση: Δ.Σ.

Αφήγηση: Μαρία Σαββοπούλου

Αν θέλεις, μπορείς ν' ακούσεις την αφήγηση του μύθου

%mythos_75_makelieio%